

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

3. FEJEZET

- 1. Ó, esztelen galaták, ki igézett meg titeket, akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg!*
- 2. Csak azt szeretném megtudni tőletek: a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lelket, vagy az ige meghallgatásából származó hit alapján?*
- 3. Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?*

Pál visszaemlékezteti őket a megtérésükre, arra az időre, amikor a hitüket Jézus Krisztusba vetették, és amikor ezen hitük alapján Isten igaznak ismerte el őket - mielőtt bármit is tettek volna. Aztán megjelent közöttük valaki, aki azt mondta nekik, hogy ha valóban meg szeretnének igazulni, akkor ezt meg azt nem tehetik, más dolgokat viszont tenniük kell. Törvényeket állítottak fel, melyek szerintük a megigazuláshoz vezetnek. Ránk is gyakran kényszerítenek ilyeneket, mint például: ha minden nap 10 fejezetet elolvasol a Bibliából, és reggelente legalább fél órát imádkozol, akkor sokkal igazabb leszel, mint az, ezt nem teszi.

A törvény cselekvése által senki sem lehet igaz Isten szemében. Ha így is megigazulhatnánk, akkor Krisztus hiába halt volna meg.

A galaták fejét teljesen elfordították ezek a tanítások, mert nagyon hihetően hangzottak. De Pál azt kérdezi, hogy: „A törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lelket, vagy az ige meghallgatásából származó hit alapján?” Ez egy retorikai kérdés, mert a válasz egyértelmű: Hit alapján.

A galatákhoz írt levél nagyon fontos, mert ma is hajlamosak vagyunk arra, hogy a cselekedeteinkre alapozzuk az Istennel való kapcsolatunkat. De ez mindig nagyon veszélyes és ingatag alap az Istennel való kapcsolatra, mert cselekedeteinket nem mindig fogadják tetszéssel - sokszor még mi magunk sem.

Gyerekkoromban egy pünkösdi gyülekezetbe jártunk, és nagyon vágytam arra, hogy a Szentlélek teljesen átvegye az irányítást az életem felett. Sok estét töltöttem olyan összejöveteleken, ahol a Szentlélekkel való keresztségre vártam. Ezekben a gyülekezetekben gyakran előfordult, hogy esténként a tagok megosztották egymással a Szentlélek munkájával kapcsolatos megtapasztalásaikat. A teológiám legnagyobb része ezen találkozók eredményeként alakult ki, és ennek következtében igen összekuszált volt. Sok beszámolót hallottam arról, hogy hogyan szállt valakire a Szentlélek, és én is nagyon vágytam már erre az eseményre. Például volt, aki elmesélte, hogy abban a pillanatban, amikor kivette a cigarettacsomagot a zsebéből, és letette az asztalra, mondván, hogy mától kezdve nem dohányzik, Isten

megkeresztelte a Szentlelkével. „Sajnos” én nem dohányoztam, így nem tehettem le a cigarettáimat sehová. Ezekben a gyülekezetekben kimondatlanul is volt egy olyan érzés, hogy a Szentlélek akkor tölti be az embert, amikor már elért egy bizonyos fokú szentséget. Ezért én is úgy akartam megkapni a Szentlelket, hogy megpróbáltam betartani a törvényt és a szabályzatokat, és évente aláírtam a fogadalmat, hogy nem iszom, nem dohányzom, nem megyek táncolni, stb. Minden évben az aláírás után megpróbáltam részesedni a Szentlélekkel való keresztségből, mert hiszen aláírtam a fogadalmat, hogy most már jó leszek. De hiába. Nagyon sokat küzdöttem ezzel, mert nem tudtam megérteni, hogy Isten miért nem akar betölteni a Szentlelkével.

Isten akkor keresztelt meg végre a Szentlélekkel, amikor egy napon azt mondtam: „Uram, ezúttal a hit alapján szeretném megkapni.” Félretettem végre a saját jóságomról és szentségemről alkotott képet, amelyet annak alapján alakítottam ki magamról, hogy nem dohányoztam, nem ittam. Ugyanis nem kis fejtörést okozott, hogy egyik barátom, aki dohányzott, már megkapta a Szentlélek keresztségét. Úgy gondoltam, hogy Isten nem volt igazságos, mert szerintem én sokkal igazabb voltam nála. De amikor végre engem is felruházott erejével a Szentlélek, az a hitem által történt meg.

Pál költői kérdésére tehát egyértelmű a válasz: hit által kaptuk meg a Szentlelket. Nem érdemelheted ki! A pünkösdisták elképzelés az volt, hogy testünk méltóvá formálható arra, hogy a Szentlélek benne lakozzék. Soha! A Szentlelket az ige hallásából származó hit alapján kaphatjuk meg.

3. Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?

Meg akarjátok jobbítani azt, amit Isten adott nektek? - kérdezi Pál. Hányszor próbáljuk magunkat még igazabbakká tenni cselekedetek és megfelelés alapján! Mintegy alkut kötünk Istennel, és ígéreteket teszünk Neki: „Ígérem Istenem, hogy a jövő héten minden nap imádkozni fogok, stb., és ennek az ígéretnek alapján elvárom, hogy megáldjál.” Lélekben indulunk, de aztán testben akarunk tökéletesekké válni.

Pál megfeddi a galatákat ezért a hamis elgondolásért.

4-5. Hiába tapasztaltatok volna ilyen dolgokat? Ha így volna, valóban hiába. Tehát az, aki a Lelket adja nektek, és hatalmas erővel munkálkodik köztetek, vajon a törvény cselekedetei, vagy a hit ígéjének hallása által teszi-e ezt?

Ez sokszor problémákat okoz egyes csodatévő szolgálók miatt, akiknek a hirdetésein azt olvashatjuk például, hogy „Gyere és láss csodákat” vagy „Csodák minden hétfő este” - mintha Istent

időhöz akarnák kötni. Azért okoz ez problémát, mert sokan a csodatevő evangelizálók közül mély személyes problémákkal küzdenek, emberek ezrei mégis azt hiszik róluk, hogy csodákat tudnak tenni a szolgálatuk által.

Például volt egy A.A. Alen nevű férfi, aki megnyitotta a Csodák Völgyének Farmját Arizonában. Alkoholista volt, és alkoholizmusának következtében halt meg később San Franciscóban, mégis sok szemtanú bizonyította, hogy az imái nyomán csodák történtek. Egy ilyen eset számunkra teljesen értelmetlennek tűnik, mert azt gondoljuk, hogy ahhoz, hogy Istentől ilyen hatalmat kaphassunk, igen szent, igaz és elkötelezett életet kell élnünk. De ez nem így van. Akik csodákat tesznek, nem a saját igaz voltjuk alapján teszik őket! Sokan megbotráncsoznak, amikor közelebbről megszemlélhetik egy ilyen csodatevő ember életét, és rájönnek a Szentlélekkel való járásuk tökéletlenségére. Isten nem azért jutalmaz minket, amit csinálunk, és nem is az erőfeszítéseink vagy a jóságunk miatt. Isten mindent az Ő kegyelmébe vetett hitem alapján ad nekem. Ezek az emberek megtanultak hinni Isten kegyelmében. Nem néznek a saját gyengeségeikre, hibáikra, hanem megtanulták, hogy miként ihlessék arra az embereket, hogy hit által Istenre vessék a tekintetüket. Isten pedig tiszteletben tartja azoknak a hitét, akik Hozzá fordulnak és kérnek Tőle.

Mindent, amit Isten az életemben tett, a Jézus Krisztusba és az Isten kegyelmébe vetett hitem alapján tette. Amikor ezt az igazságot elfogadod, akkor várhatod Isten áldásait, annak ellenére, hogy tudod, hogy nem érdemled meg azokat. Mert nem annak alapján fordulok Istenhez, amit megérdemelnék, hanem az Ő kegyelmében állok, abban járok.

Akkor ez azt jelenti, hogy bármilyen bűnökkel teli életet élhetek? Egyáltalán nem! Krisztus szeretete arra indít, hogy olyan életet éljek, ami kedves Isten szemében. Amikor ennek a fényében vizsgálom meg a cselekedeteimet, kiderül, hogy sokkal „szigorúbb” életet élek így, mint amikor annak alapján mérlegeltem a cselekedeteimet, hogy mi a jó és mi a rossz. Sokszor kérdezik tőlem, hogy helyes-e ezt vagy azt tenni, vagy hogy ugye nem helyes ezt meg azt csinálni. Nem ennek alapján kellene mérlegelnem, hanem annak alapján, hogy az, amit tenni készülök kedves-e Isten szemében? Sokan állítják, hogy semmi gond azzal, amit csinálnak. Lehet, hogy így van, de Isten szemében nem kedves, és ez a lényeg!

Ha például jó napom volt, különlegesen jótékony voltam, és sok jót cselekedtem, akkor nem tekinthetem ezt alapnak arra, hogy Istentől bármit követeljek. Isten azért áld meg, mert szeret engem, és örömet leli abban, ha egyszerűen csak Benne bízom és a kedvében akarok járni. De még ez sem az alapja annak, hogy bármit adjon nekem Isten. Ő az irántam tanúsított szeretete és kegyelme alapján önti rám az áldásait, amint én egyszerűen előre elhiszem azokat, és bízom abban, hogy meg fogja őket tenni.

Ha a saját igaz voltod alapján járulsz Isten elé, akkor nem sok áldást kaphatsz az életben. De ha Isten kegyelme alapján jössz Hozzá, akkor az áldás folyamatos lesz. Amint Jákób mondta: „Istenem, méltatlan vagyok minden hűséges és igaz tetedre, amit szolgálással cselekedtél.” De nem az érdem számít! Jákób egy botrányhős volt! Isten mégis hatalmas módon megáldotta, és Jákób tudta ezt! Egy csaló, egy gazember volt, aki manipulálta az embereket, ezért mondta, amikor Isten áldásaira tekintett, hogy „Istenem, nem érdemlem meg kegyelmed legkevesebbjét sem, mégis megáldottál.”

6. Így van megírva: „Ábrahám hitt az Istennek, és Isten ezért őt igaznak fogadta el.”

Mert hitt Istenben! Az is igaz viszont, hogy az Istenbe vetett hite olyan cselekedetekben nyilvánult meg, amelyek Istennek való engedelmisségét bizonyították. Nemcsak arról van szó, hogy azt mondom „Hiszek az Úrban, hiszek Jézusban”. Többről van itt szó, mint az igazság egyszerű szóbeli kijelentéséről. Mert ha valóban hiszek, akkor a hitem cselekedetekben fog megnyilvánulni. Ha itt állok előttetek, és azt mondom: Barátaim, tudom, hogy 10 percen belül itt egy olyan földrengés lesz, amely porba fogja dönteni ezt az épületet. Isten kinyilatkoztatta ezt nekem.” De ha tovább prédikálok, és nem teszek semmit, akkor azt fogjátok gondolni, hogy nem igazán gondolom ezt komolyan. Miért? Mert a cselekedeteim nincsenek összhangban a szavaimmal. Mert ha tényleg komolyan gondolnám, azt mondanám, hogy „Mindenki menjen ki a kertbe gyorsan, mert ez az épület romba fog dőlni. Kapjátok fel a gyerekeket, és rohanás!” És én magam is kirohannék.

Ha valaki azt állítja magáról, hogy hisz Jézusban, de a cselekedetei nincsenek összhangban a kijelentéseivel, akkor jogosan megkérdőjelezhető, hogy valóban hisz-e abban, amit mond.

Ábrahám hitét a cselekedetei bizonyították, mert a cselekedetei összhangban voltak a hitével. Ábrahám hitt Istennek, és a hite volt az, ami megigazulása alapjaként szolgált. Jakab azt írta, hogy a hit cselekedetek nélkül halott. Azt mondod, hogy hiszel? Mutasd a cselekedeteidet, és akkor számomra is láthatóvá válik a hited. Jakab arra mutat rá, hogy az igazság szóbeli hangoztatása nem elég, a tetteid kell, hogy bizonyítsák. De Isten nem a tetteket vizsgálja, hanem azt a hitet, amely cselekedetre indított.

7. Értsétek meg tehát, hogy akik hitből valók, azok Ábrahám fiai.

Tehát Ábrahám nem egy testi fajnak volt az ősatya, hanem egy lelki emberfajnak. Az Ábrahámnak kijelentett ígéretek nem egy megfogható utódra vonatkoznak, hanem egy lelki utódra. Pál ezért mondja, hogy mi, akik Ábrahám gyermekei vagyunk, hitünk által váltunk az ő gyerekeivé. Ezáltal az

a szövetség, amelyet Isten vele kötött, az Isten és a mi közöttünk való szövetséggé válik. Megtörténhet, hogy Ábrahám testi leszármazottja vagy, de ha nem hiszel, akkor nem vagy az ő örököse lelki értelemben.

8. Mivel pedig előre látta az Írás, hogy Isten a pogányokat hit által igazítja meg, előre hirdette ezt az evangéliumot Ábrahámnak: „Általad nyer áldást a föld minden népe”.

9. Eszerint a hitből élők nyernek áldást a hívő Ábrahámmal.

Akik pedig vissza akarnak térni a törvényhez, és azt akarják az Isten előtt való helyzetük alapjául tekinteni, azokra vonatkozóan azt írja Pál, hogy:

10. ...a törvény cselekedeteiben bízók átok alatt vannak, amint meg van írva: „Átkozott mindenki, aki nem marad meg abban, amiről meg van írva törvény könyvében, hogy azt kell cselekedni.”

Ez azt jelenti, hogy a törvényt az utolsó betűig meg kell tartani, különben átok száll arra, aki ezt nem teszi meg. Függetlenül attól, hogy melyik pontján szegjük meg a törvényt, az olyan, mintha egyetlen betűjét sem tartottuk volna meg. Ha a cselekedeteid alapján akarsz igaz lenni Isten előtt, akkor tökéletes kell, hogy legyél. Ha nem vagy tökéletes, akkor jobban teszed, ha a kegyelem evangéliumára figyelsz hit által, mert szükség van rá.

Ez tehát a tökéletleneknek szól, a többiek pedig becsukhatják ezt a könyvet.

11. Az pedig, hogy törvény által senki sem igazul meg az Isten előtt, világos, mert meg van írva „az igaz ember hitből fog élni”.

Ezt az ígét Isten a bajban levő Habakukk prófétának adta. Habakukk abban az időben panaszkodott Istennek, amikor a nemzet széteső félben volt, és a vezetés tele volt korrupcióval. Habakukk látta ezt, mert bejáratos volt a kormányhoz, és kérte Istent, hogy ne engedje, hogy olyan dolgokat láthasson meg, amit nem tud elviselni. Azt mondta Istennek, hogy: „Az egész rendszer rohamosan csúszik lefelé, és Te, Istenem, semmit nem teszel ez ellen.” Isten pedig azt mondta: „Habakukk, Én dolgozom ezen, de ha megmondanám neked, hogy mit csinálok, nem hinnéd el”. Habakukk azt mondta, hogy: „Próbáljuk meg.” Mire Isten: „Arra készítem fel Babilont, hogy az Én eszközüm legyen abban, hogy ezeket az embereket elítéljem a bűneik miatt.” Habakukk pedig kifakadt: „Várjunk csak, ez nem igazságos! Igaz, hogy mi rosszak vagyunk, de ők szörnyűek! Miért használnál egy olyan nemzetet, amely még ördögibb, mint mi, azért, hogy megbüntess minket?” Isten azt válaszolta: „Na ugye mondtam, hogy nem fogod elhinni.”

Habakukk erre azt mondta: „Jól van, Istenem, felmegyek a toronyba, és ott fogom várni, hogy mit teszel.” Felment hát a toronyba, és várta Isten következő lépését. És amint ott ült, egyszer csak Isten szavát hallotta: „Habakukk, az igaz ember hitből fog élni. Higgy nekem. Bennem bízzál. A dolgok egyre csak nehezebbek lesznek, a nemzet fogságba fog kerülni. Egyedül Bennem higgyél, mert az igaz ember hitből él!”

Pál tehát ezt a fantasztikus isteni kijelentést idézi itt. A törvény a cselekedetekre helyezi a hangsúlyt, a hit pedig az Istenbe vetett bizalomra.

12-13. A törvény pedig nem hitből van, hanem „aki cselekszi, az fog élni általa”. Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett érettünk – mert meg van írva: „Átkozott, aki fán függ”...

Íme, itt egy újabb dicsőséges pillantás Isten irántunk tanúsított szeretetére: mert gazdag volt, de szegénnyé lett érettünk, hogy az Ő szegénysége által megismerhessük az Ő gazdagságát.

„Mert Isten bünné tette azt, aki nem ismerte a bűnt.” Gyakran, amikor bemerítkezéskor lemegyünk az óceánhoz, a víz nagyon hideg. Amikor az emberek a hideg vízbe alámerülnek, gyakran elakad a lélegzetük, és amikor ismét felbukkannak, láthatóan kapkodják a levegőt. Amikor meleg a tested, és hirtelen alámerülsz a hideg vízbe, ez sokkhatást eredményez. Mekkora megrázkódtatás lehetett Jézusnak, aki tökéletesen tiszta volt, hogy hirtelen az egész világ bűne rázúdult! Minden szörnyű, sátáni dolog, minden perverzió, amit valaha is elkövetett az emberiség, mind az Ő vállaira nehezedett. Így váltott meg minket Isten a törvény átkától, mert Jézus lett átokká helyettünk a keresztre feszítve.

14. ...azért, hogy Ábrahám áldása Jézus Krisztusban a pogányoké legyen, és hogy a Lélek ígéretét hit által megkapjuk.

Jézus azért jött, hogy megváltson minket, és az átkokat elviselje helyettünk – ez a negatív rész.

A pozitív: hogy megkaphassuk az áldást, amelyet Isten Ábrahámnak ígért.

15. Testvéreim, emberi módon szólok: a megerősített végrendelet, még ha emberé is, senki sem érvényteleníthetné, vagy nem toldhatja meg.

16. Az ígérek pedig Ábrahámnak adattak, és az ő utódának. Nem így mondja az Írás: „és az ő utódainak”, mintha sokakról szólna, hanem csak egyről: „és a te utódodnak”, aki a Krisztus.

Amikor azt mondta, hogy az utódodnak, nem azt értette alatta, hogy a zsidó népen keresztül fogja megáldani a világot, hanem azt, hogy a világ Jézus Krisztuson keresztül válik áldottá. Ezt az Ábrahámnak kijelentett ígéretet a zsidók gyakran félreértelmezik, mintha ők lennének a világ számára az Isten által kiválasztott jótevők. De ez nem így van: Ábrahám egyes számban említett utóda itt Jézus Krisztusra utal.

17. Ezt pedig így értem: azt a szövetséget, amelyet korábban megerősített az Isten, a négyszázharminc esztendő múlva keletkezett törvény nem teszi érvénytelenné, vagyis ez nem törli el az ígéretet.

Mert a törvény átkot hozott az embernek. Jött a törvény, és halálra ítélte az embert. De Isten áldást ígért az embernek. Tehát a törvény nem veheti el az Isten által nekünk ígért áldást. Istenem segítsen, hogy megláthassátok ezt, mert ezáltal olyan gazdag lehet az életetek, és annyira tele lesz Isten áldásaival, hogy nem fogjátok tudni elviselni!

Az én életem kimondhatatlanul Isten által áldott lett, amióta a Lélek megértette velem, hogy Isten áldásának alapja az Ő kegyelme és szeretete, és nem az általam elvégzett cselekedeteken múlik. Az áldások alapja az a szövetség, amelyet Isten azért kötött, hogy megáldjon engem. Isten ezt a szövetséget megerősítette, és sem a törvény, sem az én hibáim nem tudják megsemmisíteni. Amikor hiszek Jézus Krisztusban, Ábrahám hitben fogant gyermekévé válok, és az a szövetség, amit Isten Ábrahám gyerekeivel kötött, Isten velem kötött szövetségévé válik.

18. Mert ha törvény alapján volna az örökség, akkor már nem az ígéret alapján volna; Ábrahámnak viszont ígéret alapján ajándékozta azt az Isten.

19. Mi tehát a törvény? A bűnök miatt adatott, amíg eljön az utód, akinek az ígéret szól. A törvényt angyalok közölték közbenjáró által.

A törvény arra szolgált, hogy az embereket bűneik tudatára ébressze azért, hogy rájöjjenek, hogy szükségük van egy megváltóra.

20. Közbenjáróra nincs szükség, ahol nincs két fél. Isten pedig egy.

21. A törvény tehát az ígéret ellen van? Semmiképpen sem! Mert, ha olyan törvény adatott volna, amely képes életet adni, valóban a törvény alapján történne a megigazulás.

22. De az Írás mindenkit bűn alá rekesztett, hogy az ígéret a Jézus Krisztusban vetett hit alapján adassék azoknak, akik hisznek.

23. Mielőtt pedig eljött a hit, a törvény őrzött bennünket, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig.

Mielőtt Jézus eljött volna, az Istennel való kapcsolatunk a törvényen kellett, hogy alapuljon. A törvény által viszonyult az ember Istenhez, Elé hozva az áldozatokat, amelyek saját bűnei elfedésére szolgáltak. De amikor Jézus eljött, a törvényre már nem volt szükségünk. A törvény a tanárunk volt, amely Krisztus felé irányított, hogy hit által üdvözlünk. A törvény csak azt tudja megmutatni nekem, hogy milyen messze vagyok attól, amit Isten számomra elképzelt. Pál azt mondta, hogy Krisztus a törvénykezés végét jelenti azok számára, akik hisznek.

26-29. Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusban keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra. Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolgál, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígéret szerint örökösök.

Jézus tehát a közös nevezőt jelenti az emberek számára, hogy mindnyájan egyenlő alapokon állhassunk Isten előtt. Én ugyanolyan könnyen Isten elé kerülhetek Jézus Krisztuson keresztül, mint Billy Graham, vagy maga a pápa, vagy bárki más. Mert ők is ugyanazon az úton kell, hogy jöjjenek, mint én: a Jézus Krisztusba vetett hitük által. Lehet, hogy néha nekem könnyebb Isten elé járulni, mert én biztosan tudom, hogy csak Jézus vihet oda Hozzá, de előfordulhat, hogy a jó emberek azt gondolják, hogy a saját erejükből is Isten elé jöhetnek. Én magam tudom, hogy képtelen vagyok erre.

Ti is mindnyájan, Isten gyermekeiként - a társadalmi helyzetektől függetlenül - ugyanúgy juthatok Istenhez, mert Krisztusban nincs különbség az emberek között.